

kleed van de kist af en zij werd in het pas gedolven graf neergezet. Er waren geen kransen, hij had den moed niet gehad bloemen op dat graf te strooien, alles was somber en doodsch gelijk haar laatste levensjaren geweest waren. Hij begreep dat het was afgelopen, dokter Steiner naderde hem en sprak hem een paar welwillende woorden toe, maar zij klonken hem ijskoud, hij meende weer iets verwijtends in die stem te hooren, voor enkele oogenblikken voelde hij een groote behoefte om aan dien dokter te zeggen hoe schuldig hij was, hij had het kunnen uitschreeuwen voor ieder die het maar hooren wilde, dat hij en hij alleen de oorzaak was van die treurige verwijdering en dat hopelooze, eenzame sterfbed, maar even spoedig als zij was opgekomen stierf die behoefte weg in het ontzenuwend bewustzijn dat ook dat niet goed zou maken wat hij misdreven had, dat hij geen boete kon doen, dat hij door eigen schuld totaal machteloos was tegenover 't verleden.
